

**Modře označené štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
38,10+ 1,90 (HST) = 40 kan. dolarů
Cena 1,91 + 0,05 (HST) = 2,00 dolary.**

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

Datum, dokdy jsou noviny
předplaceny, je v pravém
horním rohu štítku!
ISSN 1186-9283 (Print)
ISSN 1923-1784 (Online)

J Time
Committed
À déla
convenu

Telefon: 416/530-4222
647/728-0654
Praha: 222-261-811
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 4.

(514.)

Vol. 23.

satellite **1-416**

Thursday,

February 21,

2013

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
satellite1-416.com – zpravy.org – zpravy.ca – spravvy.ca

Únor bílý, pole sílí

Bylo to v únoru 1963. Tehdy se tomu říkalo pololetní prázdniny a napadl sníh. Na tehdejší poměry dost sněhu. Navíc mrzlo, takže se i kopce Bohdalce daly sjíždět na našich prknech, která měla daleko k dnešním lyžím. Pláček před garážemi na dvorku se spíše podobal kluzišti a zídka ohraničující ulici od betonového parkoviště garáží sloužila jako přirozený mantinel. Bylo jen otázkou, jestli tenisák nahradí v tomto počasí puk.

Největším problémem byli Faranzénovi; byli to starší lidé a pan Faranzén pracoval v noci na dráze, takže přes den spal za zataženou roletou a neměl pochopení pro naše hokejové souboje. Bydleli v přízemí hned nad hrací plochou. Když se roleta začala zvedat, byl to pro nás signál k tomu, abychom udělali komerční přestávku a rychle vyklidili hřiště. Jakmile roleta šla dolů, byl to pro nás signál, aby puk nebo tenisák byl vhozen na středovém bodě a zápas, který trval několik hodin, mohl pokračovat. Za středový bod sloužil kulatý kanál a jelikož byl mráz, byl zde led nejkvalitnější. Sedm dnů volna uprostřed zimy bylo pro nás malým zázrakem. Celý první týden prázdnin jsme navíc ostatním dětem dávali najevo, že pro nás prázdniny nekončí, protože celá třída jela po prázdninách do Jizerských hor.

Autobus k tomu určený vyjel z Prahy, ale několikrát uvízl v závěji, takže jsme jej museli chvílemi tlačit či jinak uvolňovat ze sněhu. Jenže, když jsme dorazili do Jizerek, dověděli jsme se, že nejen my budeme mít volno, ale že i pro ostatní žáky ZDŠ i středoškoláky nastaly *uhelné prázdniny*. Najednou již jsme nebyli privilegovaní, ale byli jsme spíše diskriminovanou skupinou, protože jsme v době volna byli na lyžařském výcviku, zatímco žáci z jiných škol měli lyžařský výcvik až třeba v březnu. Smířili jsme se s tímto osudem. Na horách bylo taky dobře

Navíc mezi večerní zábavou byl i televizní zápas Sparta-ZKL Brno, což byl pro mne skutečný zážitek, jelikož jsme televizi doma neměli. Celá třída fandila Spartě, jenom já a Pepiček Dušátků jsme fandili Brnu. Já to celkem přežil bez pohromy, ale Pepička jeho spolubydlíci vyhodili dvakrát z okna v prvním patře horské chaty.

Jenže sněžilo a mrzlo dál, což nám na horách nevadilo. Jelikož vše bylo náležitě naplánováno, konaly se někdy lyžařské zájezdy, i když nebyl sníh. Tento rok bylo sněhu dost a tak se při lyžařském zájezdu nejen lyžovalo, ale i závodilo. A když se blížil návrat do Prahy, přepadl nás opět pocit deprese z blížícího se ranního vstávání do školy. Nebyla to již vzdálená minulost, ale blížící se kyselá budoucnost.

Jenže jako v pohádce o sudičce, která nemohla změnit osud Šípkové Růženky, ale pouze ho zmírnit, tak i v našem případě byl osud poněkud zmírněn a když jsme odjížděli z hor, dověděli jsme se, že *uhelné prázdniny* byly prodloužené o další týden, během kterého přišla obleva a tak návrat do školy nebyl tak bolestný. To bylo snad pouze jednou, kdy byly prázdniny v únoru tři týdny. Únor bílý neznamenal pouze posílení družstevních usedlostí, ale i posílení duševního zdraví mládeže. Ještě tvrdší zima nastala snad jen ze Silvestra 1978 na Nový rok 1979, kdy na tom komunisti byli tak špatně, že ani Svobodnou Evropu nemohli rušit.

Jenže ne každý únor byl radostný a bílý. V době, kdy neexistovaly ještě počítače a různé ipody, bylo pro mne nejnenáviděnějším předmětem na průmyslové škole technické kreslení. Byl to předmět, který neměli rádi žáci, stejně tak jako učitelé. Nikdo tento předmět ze středoškolských profesorů nechtěl učit. Nakonec se k tomu propůjčil nějaký Mirko Groser. Zlí jazykové tvrdili, že nedokončil první ročník ČVUT. Skutečností bylo, že se podepisoval Ing. C. Mirko Groser, ale mezi studenty se mu říkalo pro jeho černé vlasy i oči István. István sedával pravidelně ve vinárně u Piaristů nedaleko od školy v Panské ulici, či v jiném lokálu, což byla bohulibá činnost. Rozhodně tam nikomu neškodil. Méně chvályhodné bylo, když v špatné náladě před pololetními prázdninami přišel do školy a měl pocit, že bychom se mohli během prázdnin příliš flákat. Poslední lednovou hodinu se zachmuřil a pak se usmál. Věděli jsme, že je zle. István se nadechl a řekl: „Přes prázdniny uděláte následující obrázky: Na straně 121 vpravo dole, všechny

obrázky na straně 122, dále na straně 124, 125, 127, 128, 132, horní obrázek na straně 134, dolní na straně 135 udělat nejprve tužkou a pak na pauzák. Celkem dvanáct rysů, tužkou, zbytek tuší. A my jsme celé pololetní prázdniny bez ohledu na to, jestli je únor bílý či jestli pole tentokrát nesílí rýsovali do třech do rána, až nás oči bolely. To byl asi nejhorší únor v mém životě.

Podle pamětníků ještě horší byl ten v roce 1948, ale to jsem nebyl ještě na světě. Říkalo se mu *Vítězný únor*. To bylo před pětadesáti léty a toto výročí si připomeneme v neděli 24. února 2013 v Hale kostela sv. Václava v Torontu. Po tomto mrazivém Únoru pole ani československé hospodářství nezesílilo, ale pořádně zamrzlo na dalších 41 let až do mrazivého listopadu 1989. Přestože i tehdy byla krutá zima, nějak to nevadilo a všechny hrůzy roztály. Alespoň na čas. Jenže ne každý únor je bílý...

Aleš Březina

65. výročí komunistického puče v Československu

si připomeneme před Nokturnami
v neděli 24. února 2013 od 15 hodin v Hale kostela svatého Václava,

496 Gladstone Ave., Toronto
Vzpomínku pořádá Torontská odbočka ČSSK
a připojené organizace.

Během odpoledne bude i malé pohoštění!

